

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 140

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 1 martie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 23 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 ² raportat la art. 362 alin. 1 lit. a) cu referire la art. 385 ⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală	2–3
Decizia nr. 28 din 19 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	4–5
Decizia nr. 69 din 2 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 ¹ raportat la art. 145 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală....	6–7
Decizia nr. 71 din 2 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. 2 cu referire la art. 246 din Codul penal	8–9
Decizia nr. 73 din 2 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 443 din Codul de procedură penală	9–10
Decizia nr. 81 din 2 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320 ¹ alin. 1 din Codul de procedură penală	11–12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
108. — Hotărâre privind stabilirea numărului maxim de posturi pentru Înalta Curte de Casație și Justiție.....	13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
41. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind abrogarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului nr. 71/2004 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la înscrierea agenților economici care desfășoară activități în domeniul vitivinicol în Registrul Industriilor Vitivinicole	13
ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL REGISTRULUI URBANIȘTILOR DIN ROMÂNIA	
116/2011. — Hotărâre privind interpretarea unor dispoziții din Regulamentul referitor la organizarea și funcționarea Registrului Urbaniștilor din România, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Registrului Urbaniștilor din România nr. 101/2010	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 23**

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385²**raportat la art. 362 alin. 1 lit. a) cu referire la art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 385² raportat la art. 362 alin. 1 lit. a) cu referire la art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Nedelcu în Dosarul nr. 30.785/3/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 848D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 30.785/3/2005, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 385² raportat la art. 362 alin. 1 lit. a) cu referire la art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Valentin Nedelcu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care sunt înțelese în sensul că procurorul poate declara recurs în defavoarea inculpatului după ce acesta a fost achitat în apel, recurs în temeiul căruia împotriva acestuia s-ar putea pronunța o soluție de condamnare în ultimă instanță și, ca atare, nesupusă controlului judiciar realizat de o instanță superioară celei care a pronunțat hotărârea de condamnare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a susținut că prevederile de mai sus au legătură cu soluționarea cauzei, dar, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea

nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, nu și-a exprimat opinia cu privire la fondul excepției astfel invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 385² — *Persoanele care pot face recurs* raportat la art. 362 alin. 1 lit. a) — *Persoanele care pot face apel* cu referire la art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 — *Cazurile în care se poate face recurs*, toate din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 385² din Codul de procedură penală: „*Pot face recurs persoanele arătate în art. 362, care se aplică în mod corespunzător.*”;

— Art. 362 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală: „*Pot face apel:*

a) *procurorul, în ce privește latura penală și latura civilă.*”;

— Art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală: „*Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri: [...]*

18. *când s-a comis o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, precum și prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la două grade de jurisdicție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu

prilejul pronunțării Deciziei nr. 839 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 12 iulie 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală, statuând că prevederile legale invocate, reglementând ca motive de casare a unei hotărâri judecătorești comiterea unei erori grave de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare, sunt menite să garanteze dreptul tuturor părților de a beneficia de un proces echitabil. O asemenea garanție este instituită și de dispozițiile referitoare la obligativitatea ascultării inculpatului cu ocazia judecării recursului. Astfel, scopul acestei căi de atac constă tocmai în asigurarea unui control judecătoresc al legalității și al aflării adevărului în judecarea și soluționarea cauzelor penale de prima instanță sau de instanța de apel, aspect de natură să contribuie la îndeplinirea exigențelor care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385² raportat la art. 362 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 362, precum și cele ale art. 385² din Codul de procedură penală, privitoare la persoanele care pot face apel și, respectiv, recurs, sunt elaborate în conformitate cu prevederile art. 129 din Constituție, referitoare la folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești în condițiile legii, adică așa cum sunt acestea reglementate prin lege organică adoptată de Parlament, ca unică autoritate legiuitoare a țării. În conformitate cu prevederile art. 131 din Constituție, în sistemul procesului penal român, cu excepțiile prevăzute de lege, procurorul este titularul acțiunii publice. Fiind singurul în drept, în conformitate cu interesele generale ale societății, să pună în mișcare acțiunea, procurorul poate să dinamizeze procesul penal prin folosirea căilor de atac.

Din analiza prevederilor criticate rezultă că nu conțin nicio dispoziție de natură să încalce dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare ori principiul egalității în fața legii a cetățenilor. Dimpotrivă, normele supuse controlului de constituționalitate

constituie expresia dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil de către o instanță independentă și imparțială, fiind aplicabile tuturor persoanelor ce se află în situații juridice identice. Astfel, în ceea ce îl privește pe inculpat, acesta are posibilitatea pe parcursul întregului proces penal să expună toate apărările sale, poate propune instanței administrarea de probe în apărarea sa, dacă acestea sunt pertinente, concludente și utile cauzei.

De asemenea, prevederile legale invocate, reglementând ca motiv de casare a unei hotărâri judecătorești eroarea gravă de fapt, cu consecința pronunțării unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare, sunt menite să garanteze dreptul tuturor părților de a beneficia de un proces echitabil. Astfel, scopul exercitării acestei căi de atac constă tocmai în asigurarea unui control judecătoresc al legalității și al aflării adevărului în judecarea și soluționarea cauzelor penale de prima instanță sau de instanța de apel, aspect de natură să contribuie la îndeplinirea exigențelor care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil. O asemenea exigență este instituită chiar de dispozițiile referitoare la obligativitatea ascultării inculpatului cu ocazia judecării recursului.

În plus, Curtea constată că reglementarea procedurii de judecată, care cuprinde pe lângă sistemul probator și obiectul judecării în recurs, constituie atributul exclusiv al legiuitorului, fiind așadar o aplicare a prevederilor art. 126 și art. 129 din Constituție. Mai mult, în legislația procedurală penală română, recursul este, de regulă, al treilea grad de jurisdicție în condițiile în care art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacră doar obligația statelor membre de a institui un minimum de două grade de jurisdicție.

De asemenea, împrejurarea că procurorul poate declanșa procedura recursului în pofida faptului că anterior inculpatul a fost achitat nu este de natură a afecta prevederile constituționale invocate, cu atât mai mult cu cât însuși paragraful 2 al art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat în susținerea excepției, instituie anumite excepții de la principiul dreptului la două grade de jurisdicție în materie penală, respectiv atunci când cel interesat a fost declarat vinovat și condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385² raportat la art. 362 alin. 1 lit. a) cu referire la art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Nedelcu în Dosarul nr. 30.785/3/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 28

din 19 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 259 alin. (2)
din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție invocată de Gheorghe Apăvloaiei în Dosarul nr. 4.155/62/2011 al Tribunalului Brașov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.201D/2011.

La apelul nominal răspunde partea Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin consilierul juridic doamna Daniela Hudelcu, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.202D/2011 — nr. 1.206D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție invocată de Valeria Neagu, Constantin Neagu, Floare Apăvloaiei, Ioana Lucia Voicu și, respectiv, Eduard Mastacan în dosarele nr. 4.157/62/2011, nr. 4.158/62/2011, nr. 4.159/62/2011, nr. 4.160/62/2011, și respectiv, nr. 10.042/62/2011 ale Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal, în toate aceste dosare, răspunde partea Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin consilierul juridic doamna Daniela Hudelcu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate invocate în dosarele nr. 1.201D/2011 — nr. 1.206D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Partea prezentă nu se opune conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 1.202D/2011 — nr. 1.206D/2011 la Dosarul nr. 1.201D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată, în esență, că asigurările sociale de sănătate din România sunt obligatorii pentru toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și pentru cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau își au domiciliul în țară. În acest context, organizarea sistemului de asigurări sociale de sănătate presupune solidaritate între beneficiari, ce se manifestă prin

participarea activă a tuturor asiguraților la constituirea fondurilor, în funcție de veniturile fiecăruia. Modificarea textului de lege criticat, prin art. I pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010, a urmărit extinderea bazei de colectare a contribuțiilor pentru asigurările de sănătate, în scopul echilibrării bugetului Fondului Național Unic de Asigurări de Sănătate, concomitent cu menținerea exceptărilor de la plata acestor contribuții pentru categoriile de persoane fără venituri, cu venituri reduse sau defavorizate. Astfel, pensionarii cu venituri din pensii până la 740 de lei nu au obligația plății contribuției de asigurări sociale de sănătate, iar în privința celor ale căror venituri depășesc suma de 740 de lei, textul de lege criticat instituie o cotă de contribuție de 5,5%, aplicată asupra întregii pensii, fără însă a putea rezulta o pensie netă mai mică de 740 de lei. În acest context, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dat fiind faptul că nivelul diferit al contribuției, stabilit în funcție de veniturile realizate, este justificat în mod rezonabil de situația deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari, față de cele ale căror venituri sunt mai reduse. Invocă Deciziile Curții Constituționale nr. 934/2006 și nr. 775/2009.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, dat fiind faptul că este criticat modul de interpretare și aplicare a legii, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale. Pe fond, arată că textul de lege criticat este expresia principiului contributivității în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 56 — *Contribuții financiare*. Invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în cauzele *Stec și alții împotriva Regatului Unit* și *Domalewski împotriva Poloniei*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 13 octombrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 4.155/62/2011, nr. 4.157/62/2011, nr. 4.158/62/2011, nr. 4.159/62/2011, nr. 4.160/62/2011 și nr. 10.042/62/2011, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**, excepție invocată de Gheorghe Apăvloaiei, Valeria Neagu, Constantin Neagu, Floare Apăvloaiei, Ioana Lucia Voicu și Eduard Mastacan în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de reținere din pensie a cotei de 5,5%, reprezentând contribuția la asigurările sociale de sănătate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederea legală criticată încalcă dreptul de proprietate și instituie o discriminare între pensionarii ale căror venituri sunt mai mari de 740 de lei, venituri asupra cărora legiuitorul a impus reținerea unei cote de 5,5%, reprezentând contribuția la asigurările sociale de sănătate, și pensionarii ale căror venituri sunt mai mici sau egale cu această sumă, scutiți de obligația de plată a acestei contribuții; consideră că această cotă de 5,5% ar trebui să fie aplicată doar asupra pensiilor ce depășesc suma de

740 de lei, iar nu asupra întregii pensii. Arată că, potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, principiul egalității exclude un tratament diferit pentru situații comparabile.

Tribunalul Brașov — Secția civilă consideră că, stabilind obligația plății unei contribuții bănești lunare, pentru asigurările sociale de sănătate, sub forma cotei unice de 5,5%, prevederile art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 nu instituie nici privilegii și nici discriminări. Cuantumul diferit al contribuției, stabilit în raport cu veniturile realizate, este justificat în mod rezonabil de situația deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari, față de cele ale căror venituri sunt mai reduse. Pe de altă parte, soluția legislativă criticată este justificată și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, precum și de principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale, prevăzut de art. 56 alin. (2) din Legea fundamentală. Invocând Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 12 aprilie 2006, pronunțată în Cauza *Stec și alții împotriva Regatului Unit*, instanța de judecată consideră că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, arătând că art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu vizează un drept de a dobândi proprietatea în sistemul de securitate socială, iar, pe de altă parte, în aplicarea politicilor economice și sociale, statul dispune de o largă marjă de apreciere.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, în temeiul art. 56 alin. (1) și (2) din Constituție, cetățenii au obligația de a contribui prin taxe și impozite la cheltuielile publice, iar, pe de altă parte, textul de lege criticat se aplică tuturor pensionarilor aflați în aceeași situație, și anume, acelor cu pensii ce depășesc cuantumul de 740 de lei. Invocă Deciziile Curții Constituționale nr. 934/2006, nr. 775/2009 și nr. 343/2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție invocată de Gheorghe Apăvloaiei, Valeria Neagu, Constantin Neagu, Floare Apăvloaiei, Ioana Lucia Voicu și, respectiv, Eduard Mastacan în dosarele nr. 4.155/62/2010, nr. 4.157/62/2011, nr. 4.158/62/2011, nr. 4.159/62/2011, nr. 4.160/62/2011 și, respectiv, nr. 10.042/62/2011 ale Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, potrivit căreia: „(2) *Contribuția datorată de pensionarii ale căror venituri din pensii depășesc 740 de lei este de 5,5% aplicată asupra acestor venituri și se virează odată cu plata drepturilor bănești asupra cărora se calculează de către cei care efectuează plata acestor drepturi. Prin aplicarea acestei cote nu poate rezulta o pensie netă mai mică de 740 de lei.*”

În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 stabilesc obligația de reținere a contribuției la sistemul de asigurări sociale de sănătate, sub forma unei cote unice de 5,5%, aplicată asupra veniturilor din pensii ce au un cuantum mai mare de 740 de lei.

Analizând susținerile autorilor excepției, Curtea constată că aceasta nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și aplicare a legii, aspect asupra căruia poate decide instanța de judecată, investită cu soluționarea litigiului.

Faptul că unele case județene de pensii aplică această cotă de 5,5%, asupra întregii pensii, iar altele asupra diferenței ce depășește suma de 740 de lei nu țin de constituționalitatea textului de lege criticat, ci de modul de interpretare și aplicare a acestuia. Or, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță „*numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”

Interpretarea în vederea aplicării unitare a reglementării criticate ar putea face obiectul unui recurs în interesul legii, potrivit art. 329 și următoarele din Codul de procedură civilă și ale art. 126 alin. (1) din Constituție.

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 69

din 2 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145¹ raportat la art. 145 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 145¹ raportat la art. 145 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Costel Cășuneanu în Dosarul nr. 4.489/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 291D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și asistat de apărătorul ales, domnul avocat Gheorghită Mateuț din cadrul Baroului Arad, cu delegație la dosar, și personal partea Florin Costiniu. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia arătând că dispozițiile art. 145¹ și art. 145 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală nu prevăd în faza de judecată, asemenea fazei de urmărire penală, o durată maximă a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea sau țara. O astfel de reglementare este menită să înfrângă principiul proporționalității, sens în care invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie. Susține că nu este lipsită de relevanță nici prevederea din noul Cod de procedură penală care a instituit o reglementare procedurală în sensul dorit de autor. Depune concluzii scrise și un set de hotărâri pronunțate de instanța de la Strasbourg.

Autorul excepției și partea prezentă nu au nimic de adăugat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece se solicită pronunțarea unei decizii interpretative. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a stabilit că autoritățile sunt obligate să verifice temeinicia și oportunitatea unei măsuri preventive.

Or, în cauza de față autorul excepției a supus cenzurii judecătorului aproape în fiecare lună verificarea legalității măsurii preventive. Prin urmare, însuși autorul a identificat o procedură viabilă care să permită instanței de judecată să efectueze un control periodic al acesteia, sens în care nu poate fi primită susținerea potrivit căreia măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara ori localitatea este dispusă *sine die*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.489/1/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 145¹ raportat la art. 145 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Costel Cășuneanu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care s-au dispus măsuri preventive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale sunt neconstituționale, deoarece, în faza de judecată, nu se prevede o durată maximă a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea ori țara.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 145¹ — *Obligarea de a nu părăsi țara* și art. 145 alin. 1 și 2 — *Conținutul măsurii obligării de a nu părăsi localitatea din Codul de procedură penală*, care au următorul conținut:

— Art. 145¹: „*Măsura obligării de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă învinutului sau inculpatului de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, ori de instanța de judecată, în cursul judecății, de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură.*”

Dispozițiile art. 145 se aplică în mod corespunzător și în cazul obligării de a nu părăsi țara.”;

— Art. 145 alin. 1 și 2: „*Măsura obligării de a nu părăsi localitatea constă în îndatorirea impusă învinutului sau inculpatului de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, ori de instanța de judecată, în cursul judecății, de a nu părăsi localitatea în care locuiește, fără încuviințarea organului*

care a dispus această măsură. Măsura poate fi luată numai dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 alin. 1. [...]

În cursul urmăririi penale, durata măsurii prevăzute în alin. 1 nu poate depăși 30 de zile, afară de cazul când ea este prelungită în condițiile legii. Măsura obligării de a nu părăsi localitatea poate fi prelungită în cursul urmăririi penale, în caz de necesitate și numai motivat. Prelungirea se dispune de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile. Dispozițiile art. 140² se aplică în mod corespunzător. Durata maximă a măsurii prevăzute în alin. 1 în cursul urmăririi penale este de un an. În mod excepțional, când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea de 10 ani ori mai mare, durata maximă a obligării de a nu părăsi localitatea este de 2 ani.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (2) referitor la apartenența la dreptul intern a tratatelor ratificate de Parlament, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 25 — *Libera circulație*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și ale art. 2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la libertatea de circulație.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 817 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 29 octombrie 2007, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 raportat la art. 145¹ din Codul de procedură penală, statuând că măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara reprezintă o restrângere a exercițiului dreptului la liberă circulație, în deplină concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție. Această măsură se impune pentru desfășurarea în bune condiții a instrucției penale, iar legea reglementează cazurile și condițiile în care ea este aplicabilă, în acord cu dispozițiile art. 25 alin. (1) teza a doua din Legea fundamentală, fără a aduce atingere existenței dreptului. De asemenea, Curtea a reținut că instituirea de către legiuitor, numai pentru faza

urmăririi penale, a unei durate maxime în care învinuitul sau inculpatul este supus măsurii obligării de a nu părăsi țara nu poate conduce la concluzia că în acest mod s-ar crea o discriminare nejustificată a persoanelor aflate în faza judecătii, față de care instanța poate dispune luarea măsurii preventive pe întreaga durată a desfășurării procesului. Această împrejurare este justificată de necesitatea soluționării cu celeritate a procesului penal și pentru evitarea obstrucționării cercetării judecătorești. Câtă vreme situațiile în care se află aceste persoane nu sunt similare, tratamentul juridic nu poate fi decât diferențiat.

Nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia art. 145¹ din Codul de procedură penală contravine prevederilor art. 23 din Constituție, restrângerea, în condițiile legii, a exercițiului dreptului la liberă circulație neavând semnificația încălcării libertății individuale a persoanei. De altfel, în conformitate cu prevederile art. 139 din Codul de procedură penală, există oricând posibilitatea revocării măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, din oficiu sau la cerere, atunci când nu mai există temei pentru menținerea acestei măsuri preventive. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 141 din Codul de procedură penală, încheierea dată în primă instanță și în apel prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau menținerea unei măsuri preventive, cum este și cea a obligării de a nu părăsi țara, poate fi atacată separat cu recurs în situația în care se apreciază de către partea interesată că această măsură a fost dispusă în mod nelegal.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele deciziei mai sus menționate rămân valabile și în prezenta cauză.

De altfel, Curtea mai constată că motivarea autorului excepției, fundamentată pe lipsa unor dispoziții care să instituie, în faza de judecată, o durată maximă a măsurii preventive de a nu părăsi țara ori localitatea, este neîntemeiată, pentru că, pe de o parte, așa cum s-a arătat mai sus, măsura nu subzistă *sine die*, putând fi revocată sau înlocuită din oficiu ori la cerere, dacă a fost luată cu încălcarea prevederilor legale sau dacă nu mai există vreun temei care să justifice menținerea ei, și, pe de altă parte, spre deosebire de prima fază a procesului penal, justițiabilul se află deja cu procedura în fața unui judecător care poate cenzura în mod direct măsura dispusă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145¹ raportat la art. 145 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Costel Cășuneanu în Dosarul nr. 4.489/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 71

din 2 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. 2
cu referire la art. 246 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 2 cu referire la art. 246 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Bogdan Bănășanu în Dosarul nr. 35/44/2011 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 342D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 35/44/2011, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 2 cu referire la art. 246 din Codul penal**, excepție ridicată de Ionuț Bogdan Bănășanu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 246 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece creează discriminare între cetățeni pe considerente ce țin de funcția pe care aceștia o ocupă.

Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 258 alin. 2 din Codul penal — *Fapte săvârșite de alți funcționari* și art. 246 din Codul penal — *Abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor*, care au următorul conținut:

— Art. 258 alin. 2: „În cazul prevăzut la alin. 1, pentru faptele prevăzute la art. 246, 247 și 250 alin. 1—4, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, cu excepția acelor care au fost săvârșite de o persoană dintre cele prevăzute la art. 147 alin. 1.”;

— Art. 246: „Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției este cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, constând în aceea că, în calitate de medic la Penitenciarul Galați, nu a consultat din punct de vedere medical un deținut, consemnând date nerezale în fișa medicală a acestuia.

Prin urmare, deși din punct de vedere penal medicul are calitatea de „alt funcționar” în sensul art. 258 din Codul penal, nu poate beneficia de principiul disponibilității instituit de alin. 2 al art. 258, deoarece își desfășoară activitatea într-un penitenciar, instituție care intră în categoria unităților la care se referă art. 145 din Codul penal, potrivit căruia „*Prin termenul «public» se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.*”

Așa fiind, se susține că este afectat principiul egalității în drepturi a cetățenilor, autorul excepției de neconstituționalitate fiind discriminat, din perspectiva răspunderii penale, față de alți medici care își desfășoară activitatea în unități ce nu intră în sfera de incidență a art. 147 din Codul penal.

Curtea constată că o asemenea critică nu poate fi primită, deoarece cele două categorii de personal nu se află în aceeași situație juridică, cu atât mai mult cu cât, ținând seama de instituția și regimul deosebit în care își desfășoară activitatea, personalul medical din cadrul rețelei Administrației Naționale a Penitenciarelor este calificat drept funcționar public cu statut special.

De altfel, Curtea Constituțională a statuat în numeroase rânduri cu valoare de principiu că egalitatea nu înseamnă uniformitate, sens în care numai la situații juridice identice tratamentul trebuie să fie identic.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. 2 cu referire la art. 246 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Bogdan Bănășanu în Dosarul nr. 35/44/2011 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 73

din 2 februarie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 443
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 443 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan E. Văcăreșteanu în Dosarul nr. 2.407/262/2010 al Judecătoriai Moreni și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 650D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 651D/2011 și nr. 679D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 443 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florina Doralina Croitoru și Ștefan E. Văcăreșteanu în dosarele nr. 2.598/262/2010 și nr. 1.281/262/2011 ale Judecătoriai Moreni.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorii excepției au depus concluzii scrise și în aceste cauze.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 651D/2011 și nr. 679D/2011 la Dosarul nr. 650D/2011, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 mai 2011 și 23 mai 2011, pronunțate în dosarele nr. 2.407/262/2010, nr. 2.598/262/2010 și nr. 1.281/262/2011, **Judecătoria Moreni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 443 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Ștefan E. Văcăreșteanu și Florina Doralina Croitoru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece cheltuielile judiciare avansate de stat, nefiind creanțe fiscale, nu pot fi executate în condițiile Codului de procedură fiscală. De asemenea, instanțele judecătorești stabilesc în sarcina părților, în procesul penal, cheltuieli judiciare avansate de stat, fără a face în vreun fel proba avansării lor. Prin urmare, aceste cheltuieli sunt în realitate veritabile taxe judiciare de timbru. Or, potrivit legislației

în vigoare, sunt scutite de taxa de timbru acțiunile și cererile privitoare la cauzele penale.

Judecătoria Moreni opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a transmis Curții Constituționale, în Dosarul nr. 650D/2011, punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate și apreciază că este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 443 — *Cheltuielile judiciare avansate de stat* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Dispoziția din hotărârea penală privind obligarea la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat se pune în executare potrivit art. 442 alin. 2.*”

Când obligarea la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat s-a dispus prin ordonanță, punerea în executare se face de procuror, aplicându-se în mod corespunzător dispozițiile art. 442 alin. 2.

Executarea cheltuielilor judiciare se face de către organele care, potrivit legii, execută amenda penală.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorii excepției susțin că prin punerea în executare a cheltuielilor judiciare avansate de stat este afectat dreptul la un proces echitabil, întrucât instanțele de judecată nu au făcut

dovada acestor cheltuieli. Totodată, executarea lor ar trebui să se facă în condițiile referitoare la executarea silită a creanțelor civile.

Curtea reține că nicio normă constituțională nu impune gratuitatea actului de justiție, sens în care cheltuielile judiciare avansate de stat în procesul penal trebuie suportate de partea vinovată de provocarea lor în limitele art. 189—193 din Codul de procedură penală.

Așa fiind, legiuitorul este suveran în alegerea modalității de executare a unei hotărâri judecătorești, sens în care, potrivit art. 425 din Codul de procedură penală, în măsura în care persoana condamnată nu depune la instanța de executare în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii recipisa de plată integrală a amenzii/cheltuielilor judiciare, acesta va comunica un extras de pe acea parte din dispozitiv referitoare la aplicarea sancțiunii pecuniare organelor competente în vederea executării lor potrivit dispozițiilor legale privind executarea silită a creanțelor fiscale și cu procedura prevăzută de aceste dispoziții. Totodată, dacă cel condamnat se găsește în imposibilitate de a achita integral plata în termenul de 3 luni, instanța de executare, la cererea condamnatului, poate dispune eșalonarea plății pe cel mult 2 ani în rate lunare.

Sumele aferente cheltuielilor judiciare avansate de stat reprezintă contravaloarea unui serviciu prestat de către instanțele judecătorești și care sunt suportate de părți ori de stat în condițiile Codului de procedură penală.

Aceste sume se fac venit la bugetul de stat în condițiile art. 25 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, iar destinația acestor cheltuieli judiciare le califică în mod evident, ca fiind drepturi patrimoniale rezultate dintr-un raport de drept material fiscal. În aceste condiții, cheltuielile judiciare reprezintă creanțe fiscale în sensul art. 21 alin. (1) din Codul de procedură fiscală și nu taxe judiciare de timbru.

Prin urmare, în mod firesc textul legal criticat face aplicabile dispozițiile Codului de procedură fiscală referitoare la executarea silită a acestor creanțe.

În sfârșit, Curtea constată că, înainte de a se ajunge în faza punerii în executare a cheltuielilor judiciare ori a amenzii judiciare dispuse în condițiile art. 199 din Codul de procedură penală de instanța de judecată, partea interesată are posibilitatea de a contesta încheierea în instanță potrivit art. 361 alin. 2 și art. 385¹ alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, de la caz la caz.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 443 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan E. Văcăreșteanu și Florina Doralina Croitoru în dosarele nr. 2.407/262/2010, nr. 2.598/262/2010 și nr. 1.281/262/2011 ale Judecătoriai Moreni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 81

din 2 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ alin. 1
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 320¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț Daniel Neculae în Dosarul nr. 1.475/109/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.185D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.263D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cătălin Iosef în Dosarul nr. 50.144/3/2011 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, Cătălin Iosef, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Autorul excepției este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.263D/2011 la Dosarul nr. 1.185D/2011, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului Cătălin Iosef, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată și depune la dosar concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, deoarece, prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, Curtea Constituțională a admis o excepție identică.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 29 septembrie 2011 și 16 septembrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 1.475/109/2010 și nr. 50.144/3/2011, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală și Tribunalul București — Secția I penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 320¹ alin. 1 din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 320¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Ionuț Daniel Neculae și Cătălin Iosef, dosare care aveau ca obiect soluționarea unor cauze penale în care nu s-au pronunțat hotărâri judecătorești definitive, dar în care cercetarea judecătorească a fost începută la data intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul Ionuț Daniel Neculae susține că dispozițiile art. 320¹ alin. 1 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece beneficiul reglementării aparține doar unei anumite categorii de inculpați, arbitrar stabilită în funcție de stadiul procesual în care modificarea legii intervine, celelalte persoane acționate în justiție și aflate în alte stadii procesuale fiind discriminate.

Autorul Cătălin Iosef susține că textul criticat este neconstituțional în măsura în care limitează în timp aplicarea legii penale mai favorabile în funcție de manifestarea de voință a inculpatului, în sensul recunoașterii vinovăției numai până la o anumită fază a procesului penal, respectiv cea a judecății în fond a cauzei și, în interiorul acestei faze, până la începerea cercetării judecătorești.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu îngrădesc accesul liber la justiție.

Tribunalul București — Secția I penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 320¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și art. 320¹ din același cod în integralitatea sa, cu denumirea marginală — *Judecata în cazul recunoașterii vinovăției*, introdus prin art. XVIII pct. 43 din Legea nr. 202/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. Însă, având în vedere criticile formulate, Curtea va restrânge obiectul sesizării numai în ce privește alin. 1 al art. 320¹ din Codul de procedură penală, deoarece nemulțumirile acestuia au în vedere termenul până la care se poate uza de procedura simplificată. În consecință, textul legal criticat are următorul conținut:

„Până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara personal sau prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea legii penale mai favorabile, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitor la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției*, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la *Dreptul la un proces echitabil*, și art. 7 și art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la egalitatea oamenilor în fața legii și la dreptul acestora de a se adresa efectiv instanțelor judiciare naționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care nu permit aplicarea legii penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*, sens în care prezenta excepție a devenit inadmisibilă.

2. Totodată, Curtea mai constată ca urmare a acestei decizii de admitere că prin art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 29 decembrie 2011, s-au introdus dispoziții tranzitorii potrivit cărora *„Cu privire la art. V, în cauzele aflate în curs de judecată în care cercetarea judecătorească în primă instanță începuse anterior intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător la primul termen cu procedură completă imediat următor intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență”*.

Pe cale de consecință, având în vedere cele de mai sus, criticile autorilor au rămas fără obiect.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț Daniel Neculae în Dosarul nr. 1.475/109/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și de Cătălin Iosef în Dosarul nr. 50.144/3/2011 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea numărului maxim de posturi pentru Înalta Curte de Casație și Justiție

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 134 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Înalta Curte de Casație și Justiție funcționează cu un număr maxim de 492 de posturi.

Art. 2. — Finanțarea posturilor prevăzute la art. 1 se asigură în limita bugetului aprobat pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, prin legile bugetare anuale și de rectificare.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 103/2007 privind stabilirea numărului maxim de posturi pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Cătălin Marian Predoiu
Ministrul finanțelor publice,
Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 28 februarie 2012.
Nr. 108.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind abrogarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului nr. 71/2004 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la înscrierea agenților economici care desfășoară activități în domeniul vitivinicol în Registrul Industriilor Vitivinicole

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 66.610 din 24 februarie 2012 al Direcției generale politice în sectorul vegetal, în temeiul art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului nr. 71/2004 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la înscrierea agenților economici care desfășoară activități în domeniul vitivinicol în Registrul Industriilor Vitivinicole, publicat

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 2 februarie 2004, se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Stelian Fuia

București, 28 februarie 2012.
Nr. 41.

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL REGISTRULUI URBANIȘTILOR DIN ROMÂNIA

REGISTRUL URBANIȘTILOR DIN ROMÂNIA
CONSILIUL SUPERIOR

HOTĂRÂRE

privind interpretarea unor dispoziții din Regulamentul referitor la organizarea și funcționarea Registrului Urbaniștilor din România, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Registrului Urbaniștilor din România nr. 101/2010

Întrunit la data de 20 octombrie 2011, la sediul Registrului Urbaniștilor din România, în prezența a 12 membri, în temeiul art. 1, art. 7 alin. (1) pct. 7 raportat la art. 7 alin. (4) pct. 19 din Regulamentul referitor la organizarea și funcționarea Registrului Urbaniștilor din România, astfel cum a fost aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Registrului Urbaniștilor din România nr. 101/2010 (*Regulamentul 2010*),

având în vedere că:

- (i) Regulamentul 2010 conține o nouă simbolică descriind întinderea dreptului de semnătură față de cea care a fost instituită prin fostul Regulament referitor la organizarea și funcționarea Registrului Urbaniștilor din România, astfel cum a fost aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Registrului Urbaniștilor din România nr. 26/2006 (*Regulamentul 2006*);
- (ii) la data de 13 august 2010 Regulamentul 2006 a fost înlocuit integral de Regulamentul 2010, conform art. 6 din Hotărârea Consiliului Superior al Registrului Urbaniștilor din România nr. 101/2010, fără ca prin aceasta să fie afectate drepturile de semnătură acordate până la respectiva dată;
- (iii) coexistența evidențelor și înscrierilor realizate sub imperiul Regulamentului 2006 cu cele guvernate de Regulamentul 2010 impune o serie de clarificări,

Consiliul Superior al Registrului Urbaniștilor din România, în unanimitate, hotărăște:

Art. 1. — Sunt și rămân pe deplin valabile ștampilele în geometria aprobată sub imperiul Regulamentului referitor la organizarea și funcționarea Registrului Urbaniștilor din România, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Registrului Urbaniștilor din România nr. 26/2006 (*Regulamentul 2006*), potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 1, ștampile aparținând specialiștilor cărora li s-a acordat drept de semnătură în temeiul respectivului regulament. Specialiștii în cauză vor putea oricând opta pentru noul model de ștampilă prevăzut în anexa nr. 2, aprobat pe baza Regulamentului referitor la organizarea și funcționarea Registrului Urbaniștilor din România, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Registrului Urbaniștilor din România nr. 101/2010 (*Regulamentul 2010*), prin hotărâre a Consiliului Superior al Registrului Urbaniștilor din România (*RUR*), prin cerere depusă la Secretariatul RUR. Specialiștii care au dobândit dreptul de semnătură ulterior datei de 13 august 2010 vor utiliza exclusiv ștampila potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 2. — Simbolul „C” din Regulamentul 2006, corespunzător dreptului de semnătură pentru „planurile de amenajare a teritoriului interorășenesc sau intercomunal, planurile de amenajare a teritoriului metropolitan și planurile de amenajare a teritoriului periurban al principalelor municipii și orașe”, este echivalent cu următoarele simboluri din Regulamentul 2010:

a) simbolul „C” — corespunzător dreptului de semnătură pentru „planurile de amenajare a teritoriului interorășenesc sau intercomunal”; și

b) simbolul „C₁” — corespunzător dreptului de semnătură pentru „planurile de amenajare a teritoriului metropolitan și planurile de amenajare a teritoriului periurban al principalelor municipii și orașe”.

Art. 3. — Simbolul „D” din Regulamentul 2006, corespunzător dreptului de semnătură pentru „planurile urbanistice generale și planurile urbanistice zonale, împreună cu regulamentele locale aferente acestora”, este echivalent cu următoarele simboluri din Regulamentul 2010:

a) simbolul „D” — corespunzător dreptului de semnătură pentru „planurile urbanistice generale de municipii împreună cu regulamentele locale aferente acestora”;

b) simbolul „D₃” — corespunzător dreptului de semnătură pentru „planurile urbanistice generale de orașe și comune împreună cu regulamentele locale aferente acestora”; și

c) simbolul „D_{Z0}” — corespunzător dreptului de semnătură pentru „planurile urbanistice zonale împreună cu regulamentele locale aferente acestora”.

Art. 4. — Simbolul „D₁” din Regulamentul 2006, corespunzător dreptului de semnătură pentru „planurile urbanistice zonale și regulamentele locale de urbanism aferente pentru parcelări de locuințe și alte funcțiuni asociate acestora”, este echivalent cu simbolul „D_{Z1}” din Regulamentul 2010, având aceeași titulatură.

Art. 5. — Simbolul „D₂” din Regulamentul 2006, corespunzător dreptului de semnătură pentru „planurile urbanistice zonale și regulamentele locale de urbanism aferente care au drept subiect o parcelare nouă pentru realizarea în exclusivitate de locuințe, cu maximum 20 de parcele, nu mai mari de 1.000 m² fiecare”, este echivalent cu simbolul „D_{Z2}” din Regulamentul 2010, având aceeași titulatură.

Art. 6. — Echivalența dintre simbolurile aferente drepturilor de semnătură dobândite în temeiul Regulamentului 2006 și cele aferente drepturilor de semnătură dobândite în temeiul Regulamentului 2010, incluzându-le pe cele tratate în art. 2—5 de mai sus, este prevăzută sintetic în cadrul tabelului din anexa nr. 3.

Art. 7. — Titularii dreptului de semnătură pentru documentații de amenajare a teritoriului și de urbanism din categoriile aferente simbolurilor D sau E, cu grad ridicat de complexitate, pot exercita dreptul de semnătură și pentru alte documentații similare, din aceeași categorie, având un grad mai redus de complexitate, astfel:

a) dreptul de semnătură aferent simbolului „D” din Regulamentul 2006 include dreptul de semnătură aferent simbolurilor „D₁” și „D₂” din același regulament;

b) dreptul de semnătură aferent simbolului „D_{Z0}” din Regulamentul 2010 include dreptul de semnătură aferent simbolurilor „D_{Z1}” și „D_{Z2}” din același regulament;

c) dreptul de semnătură aferent simbolului „E” din Regulamentul 2006 și, respectiv, din Regulamentul 2010, include dreptul de semnătură aferent simbolului „E₁” din regulamentele în cauză.

Art. 8. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 9. — Secretariatul RUR va asigura comunicarea prezentei hotărâri către autoritățile administrației publice locale (consilii județene, consilii locale ale municipiilor, orașelor, sectoarelor municipiului București și comunelor), precum și către

Ordinul Arhitecților din România, Asociația Profesională a Urbaniștilor din România, Asociația Arhitecților Șefi de Județe din România și Asociația Arhitecților Șefi de Municipii din România și publicarea pe pagina web a RUR.

Președintele Consiliului Superior al Registrului Urbaniștilor din România,
Alexandru Gabriel Sandu

București, 20 octombrie 2011.
Nr. 116.

ANEXA Nr. 1

Model de șampilă aferentă Regulamentului 2006

ANEXA Nr. 2

Model de șampilă aferentă Regulamentului 2010

ANEXA Nr. 3

Tabel prezentând echivalența simbolurilor aferente dreptului de semnătură

Simboluri Regulament 2006	Simboluri Regulament 2010
A	A
B	B
C	C și C ₁
D	D, D ₃ și D _{Z0}
D ₁	D _{Z1}
D ₂	D _{Z2}
E	E
E ₁	E ₁
F	F
F ₁	F ₁
F ₂	F ₂
F ₃	F ₃
F ₄	F ₄
F ₅	F ₅
F ₆	F ₆
G ₁	G ₁
G ₂	G ₂
G ₃	G ₃
G ₄	G ₄
G ₅	G ₅
G ₆	G ₆
G ₇	G ₇
G ₈	G ₈
G ₉	G ₉

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

